

פרשת ויקרא

"ויקרא אל משה" (א, א')

הרמב"ן: "...יביא קרבן ויסמוך ידיו עליו – כנגד המעשה, ויתוודה בפיו – כנגד הדיבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעיים – כנגד ידיו ורגליו של אדם... ויזרוק הדם על המזבח – כנגד דמו בנפשו כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלוקיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו... וכיפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת דמו נפש תחת נפש" וכו'. וכשיראה האדם מה נעשה בקרבן, שהיה ראוי להיעשות בו עצמו, תתעורר נפשו לשוב בתשובה ויכנע לפני בוראו.

"ויקרא" בא' זעירא רמז שכלל ראשון בהבאת הקרבן הוא השפלה והכנעה וקניית מידת הענוה. משה רבנו רצה לכתוב "ויקר" כפי שכתוב אצל בלעם, כאילו גם לו נראה ה' בדרך מקרה. אמר לו הקב"ה לכתוב "ויקרא", ובגודל ענוותנותו כתב משה אות זעירא. "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" – משה גדל כבן מלך בבית פרעה ולא השתעבד במצרים, הוא היה עשיר ומכובד, ובכל זאת היה עניו יותר מכל אדם – מידת הענוה הושגה אצלו על-ידי מלחמה ביצרו.

פרשת ויקרא

"ויקרא אל משה" (א, א')

הרמב"ן: "...יביא קרבן ויסמוך ידיו עליו – כנגד המעשה, ויתוודה בפיו – כנגד הדיבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעיים – כנגד ידיו ורגליו של אדם... ויזרוק הדם על המזבח – כנגד דמו בנפשו כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלוקיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו... וכיפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת דמו נפש תחת נפש" וכו'. וכשיראה האדם מה נעשה בקרבן, שהיה ראוי להיעשות בו עצמו, תתעורר נפשו לשוב בתשובה ויכנע לפני בוראו.

"ויקרא" בא' זעירא רמז שכלל ראשון בהבאת הקרבן הוא השפלה והכנעה וקניית מידת הענוה. משה רבנו רצה לכתוב "ויקר" כפי שכתוב אצל בלעם, כאילו גם לו נראה ה' בדרך מקרה. אמר לו הקב"ה לכתוב "ויקרא", ובגודל ענוותנותו כתב משה אות זעירא. "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" – משה גדל כבן מלך בבית פרעה ולא השתעבד במצרים, הוא היה עשיר ומכובד, ובכל זאת היה עניו יותר מכל אדם – מידת הענוה הושגה אצלו על-ידי מלחמה ביצרו.

"עלה אשה ריוז ניוזוז לה" (א, ט')

"אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד

שיכוון לבו לשמים" (מנחות קי)

העיקר בעבודת ה' הוא כוונת הלב. זהו גם יסוד הקרבן – התקרבות האדם לאלוקיו במחשבתו ובכניעת לבבו אליו, להדבק בו וללכת בדרכיו. וכעת, כשאינ לנו בית מקדש, התפילה היא במקום הקרבנות. ואם כן, **כשם שהעיקר בעובדת הקרבן הוא כוונת לבו של המקריב – כך גם בתפילה**, כפי שכתוב בגמרא: "ולעבדו בכל לבבכם – איזוהי עבודה שהיא בלב, הוי אומר זו תפילה".

(לקח טוב)

"עלה אשה ריוז ניוזוז לה" (א, ט')

"אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד

שיכוון לבו לשמים" (מנחות קי)

העיקר בעבודת ה' הוא כוונת הלב. זהו גם יסוד הקרבן – התקרבות האדם לאלוקיו במחשבתו ובכניעת לבבו אליו, להדבק בו וללכת בדרכיו. וכעת, כשאינ לנו בית מקדש, התפילה היא במקום הקרבנות. ואם כן, **כשם שהעיקר בעובדת הקרבן הוא כוונת לבו של המקריב – כך גם בתפילה**, כפי שכתוב בגמרא: "ולעבדו בכל לבבכם – איזוהי עבודה שהיא בלב, הוי אומר זו תפילה".

(לקח טוב)